

สี่พันดร

บทที่ 7

ห้องโถงใหญ่ในบริเวณพิพิธภัณฑ์ ถูกดัดแปลงชั่วคราวให้กลายเป็นพื้นที่สำหรับแสดงภาพเขียน งานปั้น ตลอดจนงานศิลปกรรมสาขาต่างๆ ห้องกว้างถูกซอยเป็นฉากจัดแสดงยาวคล้ายช่องทางเดินซ้อนๆ กัน ทำมุมเฉียงเป็นระยะ กลุ่มองค์เจ้าภาพและราชอาคันตุกะดำเนินตามกันชี้ชวนดูผลงานสถาปัตยกรรมปราศัยแย้มยิ้ม องค์หญิงสุดาวดี ทรงแย้มพระโอษฐ์อ่อนหวาน แต่คำถามที่ถูกป้อนจนตอบไม่ทันทำให้เธอรู้สึกปั่นป่วน

พอได้โอกาส เธอก็วูบหลับ จงใจทิ้งให้พระราชวงศ์สูงวัยที่ช่างสงสัยซักถามของสองแคว้นรัฐพุดคุยกันเอง เธอสาวพระบาทเร็วจนนางข้าหลวงผู้ติดตามชาวหัสดินแปลกใจ

นางระพี กระซิบทูลอย่างกังวล “กลับไปรวมกลุ่มดีกว่าเพคะ องค์หญิง ประเดี้ยวพระญาติหันหาจะไม่พบ”

“อย่าห่วงเลยพี่ระพี ป่านนี้พวกคนแก่นั่งคุยกันสบายไปแล้วอะไรก็ไม่รู้ ถามๆกันอยู่นั้นแหละ ฉันตอบไม่ทันเวียนหัวไปหมดปลื้มมาอยู่ห่างๆ อย่างนี้แหละดีแล้ว สบายใจกว่าเป็นไหนๆ”

นางระพีเข้าใจดี องค์หญิงไม่คุ้นเคยกับการอยู่ในกลุ่มพระญาติ การแสดงองค์เป็นพระพี่นางทำให้เธอต้องอึดอัดลำบากพระทัยอย่างยิ่ง

“ไหนดูซิว่าทางนี้มีอะไรบ้าง พี่ช่วยจำด้วยนะเผื่อว่าถูกถาม”

เธอดำเนินชมสิ่งแสดง หากพอถึงมุมเฉียงก็ต้องชะงักเมื่อพบร่างผึ่งผายยื่นขวางทางหันข้างให้

ร่างสูง...สวมเสื้อไหมสีขาวเหลืองทองงดงาม เรือนผมสลวยถูกรวบง่าย ๆ เห็นใบหน้าด้านข้างสะอาดคมเข้ม

เธอหยุดชะงัก พระหทัยเต้นแรง

นี่ไซ้ใหม่คือชายหนุ่มในงานเลี้ยงรับรอง และคนที่เธอติดตามจนพลัดหลงในสวนหลวงวังกุหลาบ ในบัดนี้เครื่องแต่งกายประณีตทำให้คาดเดาได้ว่าต้องมีราชศักดิ์ ยิ่งในวันนี้บริเวณพิพิธภัณฑ์ถูกกันไว้เป็นที่รับรองราชอาคันตุกะ รายล้อมอารักขาด้วยกำลังทหาร คนสามัญธรรมดาอย่าอย่าไม่อาจเข้ามาเดินอยู่เช่นนี้ได้

ร่างสูงหันมา สีหน้าเคร่งขรึม นางข้าหลวงหัสดินที่ผ่านมุมเฉียงตามมา อุทานเรียก “องค์ชาย” แล้วน้อมกายคารวะพร้อมเพรียง

องค์หญิงสุดาวดีสะดุ้งวาบ รีบน้อมกายคารวะ

“ถวายพระพรเพคะ...”

อีกฝ่ายประทับยืนนิ่ง ดวงพักตร์ขรึมสร้างความรู้สึกอึดอัด

“...หม่อมฉันศิริกัลยา ขอน้อมคารวะองค์ชายเพคะ...”

“กรมช่าวกรองของโสฬส ไม่เคยแจ้งให้เธอรู้หรือ ว่าเรามีน้องชายพิการอยู่คนหนึ่ง” สุรเสียงรับสั่งตัดพ้อเคร่งขรึม องค์หญิงสุดาวดีชะงักวูบตกพระทัยนึกถึงชายพิการที่เธอสบประมาทเมื่อวันวาน

เธอขอบกายลง นางผู้ติดตามทั้งหมดจึงรีบคุกเข่าตาม

“ขอประทานอภัยเพคะ หม่อมฉันรับภาระมากมายทำให้สับสน เพิ่งมาถึงหัสดินก็ถูกจู่โจมหยอกเย้าทำให้ทำอะไรไม่ถูกเพคะ”

องค์ชายนิ่งมอง ความมดงาม และกิริยาทำที่อ่อนอ่อน ทำให้พระทัยอ่อน ทรงเคลื่อนองค์เข้าไปใกล้ วางพระหัตถ์อุ้งกับไหล่บางๆ ที่ก้มกรานอยู่

“ลูกขึ้นเถอะ”

เธอชำเลืองมองเห็นดวงพักตร์ตรงหน้าคมกระจ่าง ดวงเนตรคมเข้มส่งประกายวาววับทำให้เธอต้องหลบ

ต่างฝ่ายต่างตีมือขึ้นชมกันและกัน

“ศิริกัลยา... ห้าปีผ่านไป ดูเธอเปลี่ยนไปมาก”

“พระองค์ก็เช่นกันเพคะ”

“เธอสวยสง่ากว่าเดิม แน่ละ ก็ตอนนี้เธอไม่ใช่เด็กแล้ว”

เธอก้มพักตร์น้อยๆ ตอบเอียงอาย

“ขอบพระทัยเพคะ”

องค์ชายยังคงจ้องมอง ครั้นรู้พระองค์ว่าได้เปลือยแสดงความสนพระทัยจนอีกฝ่ายประหม่าขัดเขิน จึงก้าวพระบาทพาให้เธอดำเนินตาม

“ขอบหัสดินใหม่”

“ขอบมากเพคะ ได้ยินมานานว่าหัสดินเป็นแคว้นรัฐที่เจริญและสวยงาม พอมาถึงก็พบว่าจริงตามที่พูดกัน บ้านเมือง

สวยสะอาดเป็นระเบียบ อากาศก็ดีมากเพคะ”

“เปรียบกับโสหุสเล่า”

“โสหุสยังคงความเก่าโบราณอยู่มากเพคะ แม้แต่ในเมืองหลวง อาคารบ้านเรือนส่วนหนึ่งยังสร้างด้วยไม้ หิน และดินเผา ยังมีเกวียนเทียมม้าและลาให้เห็น การใช้ระบบสื่อสารผ่านดาวเทียมและคอมพิวเตอร์ยังไม่แพร่หลายเพราะว่ามีกฎระเบียบบังคับมากมาย... หัสตินรับวัฒนธรรมตะวันตกไว้มากกว่าเพคะ”

“แล้วประเพณีการแต่งงานเล่า” ดวงเนตรคมเป็นประกายระริกขณะยื่นพระพักตร์มากระซิบรับสั่งถามพอได้ยินเพียงสองต่อสอง “ยังมีไหมที่ชายหญิงไม่รู้จักกันเลยจนกระทั่งถึงวันงานพิธี”

องค์หญิงสุดาวดีหลบพระเนตร ดวงพักตร์แดงระเรื่อ

“ยังมีอยู่เพคะ ความคิดดั้งเดิมคือพ่อแม่ญาติผู้ใหญ่ เป็นผู้ตัดสินใจเรื่องการแต่งงานของลูกหลาน”

“แล้วที่เธอเดินทางมาครั้งนี้ ใครเป็นผู้ตัดสินใจหรือ”

เธอมองพื้นห้องราวกับสนใจลวดลายหินอ่อนเป็นอย่างยิ่ง

“เสด็จล่องเพคะ”

“แปลว่าเธออ่านสอนง่าย ทำตามผู้ใหญ่न्छิ ไม่เกี่ยวกับใจตนเองเลยสักนิด”

“หามิได้เพคะ” เธอเปลือยอกทาน หากพอสบพระเนตรที่ส่งประกายหยอกเย้าก็ต้องก้มพักตร์อีกครั้ง “องค์ชายเพคะ หม่อมฉันไม่เชี่ยวชาญเรื่องภาษา ขอย่าทรงล้อเล่นเลยเพคะ”

อีกฝ่ายแยมสรवल “ห้าปีก่อนเธอเคยตอบโต้ฉาดฉานไม่กลัวใครเตียวนี้พอประกาศตนว่าไม่ใช่เด็กกลับสงบเสงี่ยมยิ่งนัก”

องค์ครุณีนึกงงน พระพี่นางนะหรือเคยตอบโต้ฉาดฉานไม่กลัวใคร..? ได้ซิ หากองค์ชายฟังพระทัยเช่นนั้น หม่อมฉันจะทำได้ดีกว่าพระพี่นางด้วยซ้ำ.....

คุณท้าวละมุน ข้าหลวงซึ่งทางวังหลวงส่งให้มาดูแลถวายการแนะนำเรื่องต่างๆ แก่เสด็จพระองค์หญิงศิริกัลยาฯ ขณะเมื่อเตรียมพระองค์จะเดินทางไปเข้าพิธีอภิเษกสมรส แปลกใจยิ่งนักที่องค์ครุณีเสด็จเดินทางโดยมิได้ให้ความสนใจแก่นางเลย ข้าสายพระเนตรมองมาราวกับไม่เคยรู้จักกันมาก่อน... ในวันนี้..... หลังกลับจากถ้ำศักดิ์สิทธิ์ซึ่งทรงเสด็จไปลาน้องนางที่ถูกโทษทัณฑ์คุมขัง องค์ครุณีก็ใช้เวลาอยู่กับพระมารดา ผู้ซึ่งทรงสรวลสลับกับกระแสดด้วยความยินดี ทรงทอดประกองกระซิบกระซาบปลุกปลอบกำลังใจกันอย่างเนิ่นนาน ก่อนจะออกเดินทางไปยังท่าอากาศยาน โดยมีได้กล่าวลาเหล่านั้นข้าหลวงในพระตำหนักที่มารอสั่งเสด็จ

ส่วนพระนางดาราวดีนั้น หลังจากพระธิดาจากไป ก็กลับแจ่มใสแข็งแรงลุกจากพระแท่น ยิ่งทำให้คุณท้าวแปลกใจเป็นที่สุด

“พระนางทรงพระอาการดีขึ้นแล้วหรือเพคะ”

พระนางแยมสรवल “ใช่ ฉันทุ้รู้สึกดีขึ้นมาก”

“หม่อมฉันดีใจจริง ๆ เพคะ นี่เป็นเพราะพระองค์หญิงเดือนกระมังเพคะ”

“ใช่จะ เพราะลูกเดือนฉันจึงกลับมีชีวิตอีกครั้ง ลูกช่างดีจริงๆ”

แม้คุณท้าวเพิ่งมีโอกาสรับใช้ใกล้ชิดไม่นานก็กล่าวทูลออกมาด้วยความจริงใจ “องค์หญิงเดือนทรงบุญและเปี่ยมเมตตา ทรงรักกตัญญูพระองค์เป็นที่สุด ด้วยคุณงามความดีของเธอ อีกไม่นานพระนางคงพ้นจากความทุกข์และมีความสุขยิ่งเพคะ”

“ลูกตะ... เอ้อ...” สรุเสียงรับสั่งชะงัก พระนางทรงแสดงพิรุชแล้วรับสั่งกลบเกลื่อนว่า “ลูกสัญญาว่าจะรับทำสาส์นถวายเสด็จล่องขอพระราชทานรับน้องและแม่ไปอยู่เป็นข้ารับใช้ที่หัสติน คาดว่าในฐานะที่เป็นพระคู่หมั้นขององค์ชายราชบุตร เสด็จล่องคงไม่ปฏิเสธเราแม่ลูกสามคนคงได้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขสักที”

“หม่อมฉันขอถวายพระพร ขอให้เป็นไปตามนั้นเพคะ”

หลังจากเสด็จพระองค์หญิงฯ เดินทางไปหัสติน คุณท้าวละมุนได้รับคำสั่งจากวังหลวงให้อยู่ดูแลถวายงานพระนางดาราวดีต่อไป แม้ในระยะแรกพระนางทรงต่อต้านวางเฉยเพราะเหตุที่คุณท้าวเป็นข้ารับใช้คนสนิทของพระราชินี แต่ความจริงใจที่นางมี ถวายการดูแลรับใช้ไม่ยอมหลบหนีขณะที่พระนางทรงประจวบด้วยความตรอมตรมและเพราะพระนางกำลังอ้างว้างที่พระธิดาทั้งสองต้องจากไปไกลในเวลาไล่เลี่ยกัน ทั้งยังให้นางระพีคนสนิทตามเสด็จพระธิดาไปหัสตินด้วย ทำให้ทรงหันมาให้ความใกล้ชิดไว้วางพระทัยแก่คุณท้าวมากขึ้น

ทรงรับสั่งว่า “ฉันไม่เหลือคนรู้ใจใกล้ตัวแล้ว ถ้าคุณท้าว ถูกเรียกกลับไป ฉันจะอย่างไรละนี่”

“หม่อมฉันหวังว่าจะได้ถวายการรับใช้ต่อไปนานๆ เพคะ”

“ขอบใจจะ”

หลังจากพระธิดาเสด็จเดินทางไปหัสติน คุณท้าวเห็นพระนาง ทรงเหม่อลอยครุ่นคิด เผ้ายำให้นางติดต่อเสนาบดีฝ่ายการทูตและ ราชเลขาธิการองค์ษัตริย์ คำถามที่ได้ยินเป็นลำดับแรกก็คือ

“ลูกสาวของฉันมีจดหมายมาบ้างหรือยัง”

เมื่อได้รับคำตอบปฏิเสธ พระพักตร์ก็สลดด้วยความผิดหวัง

คุณท้าวถวายคำปลอบโยนเอาใจช่วย

“องค์หญิงคงมีภารกิจมากมายเพคะ เสด็จไปอยู่ต่างบ้านต่าง เมือง ทั้งยังต้องเตรียมพระองค์เข้าพิธีมงคล คงทำให้หาจังหวะเวลาที่เหมาะสมไม่ได้ รอดูพรุ่งนี้เถอะเพคะ พระองค์อาจจะได้รับข่าวดี บ้าง”

“ฉันเชื่อมั่นว่าลูกจะต้องทำดีที่สุดเท่าที่จะทำได้อยู่แล้ว”

พระนางไม่อาจซ่อนความวิตกกังวลไว้ได้ เผลอพึมพำกับ พระองค์เองครั้งแล้วครั้งเล่า “ลูกเอ๋ย...ลูกได้โอกาสพิสูจน์ตัวเองแล้วว่าลูกเองก็เป็นนางแก้วของแผ่นดิน... ทำให้แม่ชื่นใจสักครั้งเถิด อย่าให้แม่ต้องผิดหวังเลย.....”

ภายใต้แสงแดดแผดจ้าของเวลากลางวัน ภายในถ้ำศักดิ์สิทธิ์ กลับเย็นเยือกมัวสลัว... องค์ครุณีผู้ถูกคุมขัง กำลังเฝ้าภาวนารอคอย สิ่งเดียวกัน

ทว่าใต้ฟ้าหัสติน องค์หญิงสุดาวดีหาได้นึกถึงผู้ที่รอคอยทั้งสองไม่...

“หม่อมฉันขอถวายช่อดอกไม้นี้แก่องค์ชายเพคะ”

สุรเสียงอ่อนหวาน ดวงพักตร์อ่อนลออ ดวงเนตรคมขลับวาววาม เชยอวรกาย ยืนช่อดอกไม้สีสดแก่องค์ชายภาคุมาศ

องค์ชายราชบุตรผู้พิการทรงแซมขึ้น

“ขอบพระทัยองค์หญิง”

รอยยิ้มสรวลทำให้ดวงพักตร์ดูบิดเบี้ยวไปบ้าง แม้กระนั้น ก็ทำให้พระเชษฐาซึ่งประทับเคียงข้างสบายพระทัยเป็นอย่างยิ่ง

“หม่อมฉันขอประทานอภัยที่ล่วงเกินพระองค์เพคะ”

“องค์หญิงไม่ได้ล่วงเกินสักหน่อย อย่ากังวลไปเลย หม่อมฉัน ต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายขออภัยที่ล่วงเกินองค์หญิง”

ดวงพระพักตร์สะอาดอ่อนโยน เครื่องทรงงามหรู ทว่าจะยืน จะเดินก็ต้องอาศัยไม้เท้าหน้าหน้า... รื้อรอยแผลเป็น จะอย่างไร ก็น้ามองไปไม่ได้

องค์ครุณีต้องฝืนพระทัยยิ้มสรวลอ่อนหวาน

“พระองค์ทรงหยอกเข้าด้วยเอ็นดู ไม่ใช่ล่วงเกินหรือเพคะ หม่อมฉันไร้ปัญญาแยกแยะไม่ออก โปรดประทานอภัยด้วยเพคะ”

องค์ชายภควัตทรงสรวลรับสั่งว่า “เป็นอันว่าถ้าจะมีใครผิด ก็ผิดคนเดียวที่เป็นคนออกอุบาย แล้วยังเข้าเหยงจนองค์หญิงขุนเคือง ในวันนั้น แต่ถึงอย่างไรพี่ก็จะไม่ขออภัยแข่งกับพวกเธอหรอกนะ ไม่อยากให้การมาในวันนี้มีแต่คำว่าขออภัย”

“ไม่เป็นไรมิได้เพคะ”

องค์ชายภาคุมาศเอื้อนพระโอษฐ์อาบรอยยิ้ม “เจ้าพี่มี งานราชการจึงวานให้หม่อมฉันช่วยดูแลองค์หญิง ไม่ว่าองค์หญิง ต้องการอะไรสามารถบอกหม่อมฉันได้ทุกอย่าง”

เธอรับค่านว่า “หม่อมฉันได้รับพระกรุณาจากองค์ษัตริย์ และพระราชินี ทรงให้การดูแลอย่างดีที่สุดอยู่แล้วเพคะ”

“อีกหลายวันกว่าจะถึงวันมงคล ระหว่างนี้เธอต้องคร่ำเคร่ง เรียนรู้ราชประเพณีหัสติน ซ้ำยังจะวิตกกังวลที่หลังจากแต่งงานแล้ว จะต้องอยู่ต่อไปตามลำพังโดยไม่มีพระญาติอยู่ด้วย พี่เองก็มีงาน ราชการ กลัวว่าเธอจะไม่สบายใจจึงได้ขอให้ภาคุมาศช่วยมาดูแล”

แม้ไม่พอพระทัย องค์หญิงสุดาวดีก็จำต้องยิ้มพระโอษฐ์ราว ยินดี “ถ้าเช่นนั้นก็สุดแต่จะทรงเห็นควรเพคะ”

พระเนตรองค์ชายภควัต พราวระยับ “ไม่ใช่อะไรหรอก ก็เพราะประเพณีโบราณ ที่ไม่ให้บ่าวสาวใกล้ชิดกันก่อนพิธีวิวาห์นี่เอง ที่ทำให้พี่มาหาเธอเองไม่ได้ พี่จึงได้แต่อาศัยติดตามมากับภาคุมาศ”

เธอก้มพักตร์ อุดยิ้มสรวลไม่ได้.....